

Bondeforbunds Virksomhed i Sverige, og man tør sikkert sige, at mere end noget andet i svensk Politik har dette Bondeforbunds Virksomhed været Aarsag til, at Sverige nu er det Land i Europa, som er nærmest ved at have et socialdemokratisk Flertal. For saa vidt vil jeg sige, at det var logisk, om det ærede Medlem Hr. Pinstrup en Gang blev Leder af et dansk Bondeforbund; for jeg tror ikke, man kan tvivle om, at det ærede Medlem er den Mand i Danmark, som har Æren af at have skabt de fleste Socialister i Danmark.

Men hvad enten det ene eller det andet er Tilfældet, vil jeg sige, at det ærede Medlem Hr. Pinstrups Udtalelse i Virkeligheden er en Paakaldelse af den gamle Stændertids indsnævrede Syn i Modsætning til de Folkeidealer, som brød igennem i 1848 og som knuste Stændertiden. Men naar det ærede Medlem saa som sædvanlig havde Mod til den Anmasselse, som det er, naar han fremstiller sig selv som den, hvis Syn alene er Udtryk for Bondestandens Interesser, saa vil jeg sige, at det ærede Medlem ogsaa her viser sig som den, hvis Anskuelse ikke har Rod i vort Folks Historie; thi hvad er den historiske Sandhed om Danmarks Landbopolitik gennem Tiderne? Den er, at der alle Dage har været to Opfattelser, som kæmpede om, *hvad* der var Landbrugets sande Interesser. Det var Tilfældet i 1780-erne, da Godsejerne, ligesom det ærede Medlem nu, anmassede sig at ville være de eneste rette Repræsentanter for det danske Landbrug og hævdede, at hvis de store Landboreformer blev gennemført, vilde det danske Landbrug gaa til Grunde. Historien har for længst skyllet hen over den Opfattelse. Det var Tilfældet i 40-erne og 50-erne, da Bondevenerne rejste deres radikale Krav om Datidens Landboreformer; og i Virkeligheden er det det samme, vi kender fra 80-ernes og 90-ernes Kamp, som i koncentreret Form var en Kamp mellem den radikale og den konservative Opfattelse af Bondestandens Stilling. Nu er det ærede Medlem Hr. Pinstrup paa den konservative Side. Jeg tror, vi gør vel i at lære af Historien, at hver Gang der i dansk Landbopolitik rejser sig en Pinstrup for at spærre Udviklingen og spærre Udsynet, staar der altid en radikal Politik rede til at værne den demokratiske Linie i dansk Landbopolitik. Saadan har det været i Fortiden, saadan er det i Nutiden, og jeg tror, det ærede Medlem skulde regne med, at saadan vil det ogsaa blive i Fremtiden.

Holstein: Ved Finanslovsforslagets Fremlæggelse udtalte den højtærede Fi-

nansminister, at det selvfølgelig er vanskeligt at skaffe Balance, naar Statens Indtægter, om jeg saa maa sige, matematisk udtrykt, kun lader sig formindske efter en aritmetisk Progression, medens Borgernes Skatteevne gaar ned efter en geometrisk. Om Selvfølgeligheden af denne Sandhed er der ingen Grund til at strides, men den højtærede Finansminister udtalte endvidere, at han selvfølgelig ikke kunde udtale sig om Regeringens Planer for Løsningen af det store statsfinansielle Problem, og at han selvfølgelig heller ikke kunde udtale sig om dens Planer med Hensyn til Erhvervskrisens Problem og det dermed sammenhængende Arbejdsløshedsproblem. Jeg maa tilstaa, at denne Selvfølgelighed efter min Formening mangler det, der er Særkendet for en Selvfølgelighed, nemlig, at den er umiddelbart indlysende. Men jeg skal ikke komme nærmere ind paa dette, det vil der blive Lejlighed til at drøfte, naar vi for Alvor kommer til at optage en Finansdebat ved Regeringens kommende Skattelovsforslags Fremsættelse.

I Mangel af positive Udtalelser fra den højtærede Statsminister har jeg med saa meget mere Interesse holdt mig til Venstres Ordførers (Brosen) Finanstale. Det forekommer mig, at den i høj Grad er af symptomatisk Betydning. Den tyder paa, at Gaardmandsstanden nu socialt set er ved at gaa over til Defensiven, medens den økonomisk set endnu holder sig til Offensiven. I Fjor udtalte den ærede Ordfører for Venstre sin Tvivl om, hvorvidt det konservative Folkeparti var tilstrækkelig statshusmandsbejstret; i Aar erklærer han, at med de 30 Mill. Kr., der nu er sat paa Statshusmandsbevægelsens Konto, har Staten naaet Grænsen for sin finansielle Evne. Endvidere udtalte den ærede Ordfører for Venstre sin Betænkelighed ved hele den Rundhaandethed, vi under det parlamentariske Styre er kommet ind paa. Hans Ord herom lød saaledes, at man kan sagtens blive ved at stille større og større Krav, men vi bør tænke paa, om vi ikke, saaledes som Forholdene nu er, derved udsætter os for at bringe selve det parlamentariske Styre i Miskredit. Det er fuldstændig rigtigt, hvad det ærede Medlem dér siger. Saa vidt er vi altsaa kommet under Parlamentarismen; det parlamentariske Styre har som enhver god Stræber en kraftig Appetit. Naar man tager i Betragtning, hvor uhyre Summer der under det Styre er blevet udgivet til ringe Gavn for Samfundet, til ikke liden Skade for